

Copie a răspunsului trimis către Comisia pentru Petiții

ref.: petiția nr. 1468/2013

Răspuns la mesajul primit din partea secretariatului PETI în data de 16 martie 2016

Bună ziua,

Am luat la cunoștință detaliile din răspunsul dumneavoastră – pentru care vă mulțumesc. Per ansamblu m-am lămurit, însă mai am câteva lucruri de exprimat și de clarificat.

i. Spuneți că *„De asemenea, dorim să vă informăm că rezumatul petiției dumneavoastră poate fi vizualizat pe portalul Petiții al Parlamentului European: [și aici indicați linkul]”*.

Am aflat despre acel link abia după mesajul primit de la dumneavoastră. Cum ar putea să știe cineva despre acea adresă (eu sau un potențial susținător) fără indicarea ei explicită, atât timp cât o căutare pe portalul Parlamentului European nu găsește nimic legat de aceasta ? Asta sună a treabă făcută cu unicul scop de a mai bifa birocratic un lucru „înfăptuit”.

N-ar fi fost normal să fiu înștiințat din capul locului despre acea adresă, de fapt despre însăși faptul în sine că a fost creat acel loc ? Păi dacă eu nu am fost informat, ce să mai zic de alți „susținători”. Dar chiar și așa, modalitatea în care este prezentată acolo este egală cu zero. Să zicem că cineva ar dori să susțină petiția. Cum ? În acea pagină nu există niciun indiciu despre vreun vot de susținere (sau invers, un vot de blam). Aparent (?) pentru asta se pare că este necesară o înregistrare urmată de o autentificare, dar pe de o parte nici nu scrie nimic clar în acest sens, iar pe de altă parte o astfel de modalitate este sortită din start eșecului: nu stă nimeni să se înregistreze la Parlamentul European (doar) ca să susțină o petiție despre care nu poate afla, de fapt, niciun detaliu (chiar dacă ar dori în mod expres acest lucru).

Este fix „noi am oferit [un fel de] soluție, deci am mai bifat-o și pe asta”.

ii. Spuneți că *„Au fost întreprinse măsuri în vederea rectificării modului în care este scris numele dumneavoastră de familie în documentele publicate de către Comisia pentru petiții.”*

Da, mulțumesc, dar formularea dumneavoastră indică un singur lucru: faptul că rezolvarea se referă punctual doar la cazul meu, nu și în general.

Adică în general chestiunile astea (numele persoanelor, localităților etc.) sunt în mod evident tratate superficial, conform unei limbi engleze universale, nicidecum conform criteriilor culturale specifice europene. Chiar și acest simplu fapt demonstrează valabilitatea temei exprimate în petiția mea.

Există însă și o alternativă: ca să vă fie mai simplu și să nu își mai bată nimeni capul cu asemenea detalii minore, propuneți – la nivel european – să nu se mai facă atâta caz de protejarea tradițiilor

regionale, a pluralității limbilor, a diversității culturale, bla, bla. Astfel se va face și o importanță economie la bugetul Uniunii Europene, deoarece nu se vor mai cheltui sume importante cu acțiuni conexe și de-acum inutile legate de acest subiect (deplasări și chirii aferente conferințelor, personal alocat, timp consumat etc.).

iii. Spuneți că „*Decizia finală cu privire la petiție va fi luată de către membrii Comisiei pentru petiții, pe baza informațiilor acumulate.*”.

OK, doresc să mai acumulez niște informații: referitor la răspunsul din partea Comisiei Europene, am la rândul meu un răspuns la răspunsul lor.

Este vorba despre un text pe care l-am inclus în plângerea înaintată Ombudsmanului European la începutul acestui an, plângere care a fost inițiată din cauza lipsei oricărei notificări din partea PETI în decurs de peste un an; în urma răspunsului primit din partea dumneavoastră, am decis să închid la Ombudsmanul European strict partea care privește lipsa notificărilor (lucru care acum pare rezolvat) și să mut aici partea „dialogului” cu Comisia Europeană.

Textul este acesta:

===

1. Constat o tratare superficială a temei propusă a fi legiferată în cadrul petiției, din partea Comisiei Europene.

Comisia Europeană face apel la standarde, însă comisia ar trebui să știe că standardele, cel puțin în Uniunea Europeană, au caracter de recomandare. Afirmații de genul „*Caracteristicile lingvistice sunt asigurate nu atât în temeiul reglementărilor, ci, cu precădere, datorită standardizării*” nu au neapărat corespondență în viața reală. De exemplu, în România, standardele cu privire la codările de caractere ale limbii române există încă din anul 1999, dar ce folos? Abia în anul 2006 când legiuitorul național a impus respectarea scrierii corecte din partea instituțiilor statului – menținând în același timp și compatibilitatea cu legislația europeană în vigoare – standardele au fost luate în seamă. Până și o companie de talia Microsoft a luat în seamă standardele românești abia tot după anul 2006, luând ca reper legislația în vigoare.

Comisia Europeană afirmă că „*În domeniul comunicațiilor, standardizarea tehnologiilor are caracter global și este preponderent impulsionată de industrie, mai curând decât de intervenția legislativă*”. Comisia omite însă faptul că impulsionarea din partea industriei se face practic pe criterii pur comerciale, sau în tot cazul criteriile comerciale sunt cele care au prioritate și care și dictează într-o *industrie*, nicidecum aspectele culturale.

Comisia Europeană afirmă că „*Mai mult, trebuie evidențiat faptul că noile platforme și aplicații de comunicare dezvoltă tot mai mult soluții mai accesibile pentru utilizatorul final, permițând utilizarea oricărei particularități lingvistice. De pildă, mesageria instantanee, care devine modalitatea preferată de transmitere de mesaje, pe lângă SMS, în special în rândul tinerilor, comportă mai puține constrângeri legate de caracteristicile lingvistice ale tuturor limbilor UE.*”. Comisia nu pare să înțeleagă însă pe deplin situația reală: soluții pentru utilizatorul final au fost create, desigur, dar s-a întrebat vreodată Comisia Europeană dacă acestea sunt întotdeauna chiar *accesibile* și folosibile în sensul dorit?

Materialul meu complementar pe care l-am trimis pentru a fi anexat la petiție¹ evidențiază exact una dintre problemele situației reale: prin constrângerile pe care le impune, modalitatea de implementare a tastaturilor virtuale oferite implicit pe dispozitivele mobile actuale descurajează total scrierea corectă a unora dintre limbile europene, asta în ciuda faptului că aceste tastaturi *permit, în termeni absoluți, utilizarea oricărei particularități lingvistice*. Mai exact, metoda practică de generare a unui caracter dintr-un alfabet național european, caracter care nu se regăsește în alfabetul de bază al limbii engleze, se realizează prin menținerea „apăsător” pentru un timp oarecare a tastei caracterului de bază și selectarea ulterioară a caracterului național din lista suplimentară astfel afișată. Este o modalitate de scriere greoaie, care cere multă răbdare și atenție sporită din partea celui care scrie pe o astfel de tastatură și care în final are un singur efect: evitarea totală a folosirii caracteristicilor alfabetului național și trecerea la scrierea distorsionată prin folosirea alfabetului limitat și comun cu limba engleză. Asta în condițiile în care această metodă de scriere a fost dezvoltată la origine de către o industrie aflată pe alt continent, față de care Uniunea Europeană doar a asistat ca spectator.

Compania Google, care nu ține de Uniunea Europeană, știe să se impună pe piața europeană când vine vorba de promovarea propriilor produse, în schimb când vine vorba să „*respecte cerințele lingvistice ale utilizatorilor finali*”, așa cum crede Comisia Europeană că se întâmplă de la sine, lucrurile stau uneori cu totul altfel: de exemplu, fonturile cu încărcare dinamică pentru paginile web, denumite webfonts, puse la dispoziție în mod gratuit de către compania Google, conțin glifele necesare pentru limba engleză și eventual și pentru limbile vest-europene (franceză, germană, italiană etc.), însă acestor fonturi le lipsesc în mod sistematic glifele corespunzătoare limbilor est-europene (cehă, poloneză, română etc.). Și aici, consecința devine una singură: evitarea folosirii caracteristicilor naționale la scrierea unor limbi europene, din partea autorilor de pagini web. De ce nu poate fi creată o legislație europeană care să oblige o companie gen Google să se conformeze obiceiurilor europene, în loc ca obiceiurile europene să fie cele nevoite să renunțe la propriile principii? Aici nu este vorba de obligativitatea ca Google să scrie corect în locul meu, ci de obligativitatea ca Google să îmi asigure posibilitatea tehnică ca eu să pot scrie corect lingvistic limba mea maternă, dacă așa doresc, atunci când folosesc tehnologia lor, fără să depun vreun efort suplimentar față de situația în care aș folosi limba engleză „maternă” a companiei Google.

2. Printr-o coincidență, la data de 18.06.2013, adică la două zile după depunerea petiției mele, Comisia pentru cultură și educație din cadrul Parlamentului European a adoptat în unanimitate o „PROPUNERE DE REZOLUȚIE A PARLAMENTULUI EUROPEAN referitoare la limbile europene amenințate de dispariție și la diversitatea lingvistică din Uniunea Europeană (2013/2007(INI))”.

Este adevărat că acel raport vizează în mod particular limbile europene clasificate drept limbi aflate în pericol, însă raportul în ansamblul lui nu exclude planuri de acțiune globale care să încurajeze diversitatea lingvistică la nivelul Uniunii Europene în general și care pot veni oricum și în ajutorul limbilor aflate în pericol.

În acest context devine cam ciudat cum de Comisia Europeană refuză relativ simplu o propunere legislativă care este formulată exact în spiritul unei astfel de propuneri de rezoluție parlamentară. Trebuie să așteptăm ca limbile europene care astăzi nu sunt (încă) în pericol să ajungă să fie într-adevăr în pericol pentru ca doar atunci să se poate acționa în sensul sprijinirii acestora?

---

¹ Document trimis la sfârșitul lunii septembrie 2014 sub formă tipărită prin poșta tradițională, dar disponibil oricum și sub formă electronică la adresa http://www.secarica.ro/std/ceva_patrimonial.pdf

3. În același context al propunerii de rezoluție a Parlamentului European menționate la punctul 6. de mai sus, consider că ceva este în neregulă cu limbile și legislația aferentă acestora la nivelul Uniunii Europene: în cadrul comunităților interne ale statelor, fiecare stat membru este aproape somat să trateze în mod egal orice limbă minoritară internă față de limba sa principală – desigur, în cazurile existenței unor minorități etnice în cadrul respectivului stat; ori atât timp cât Uniunea Europeană pretinde a fi ea însăși o comunitate (de state membre), atunci de ce este fără putere în cazurile în care se pune problema de tratare în mod egal a limbilor la nivelul acestei comunități (de state membre) ?

Pe cât posibil, aș dori o clarificare la această constatare pe care o consider o anomalie și de care m-am lovit pe parcursul întregii mele acțiuni începând din anul 2008 și până în prezent.

===

Mulțumesc,
Cristian Secară

13.05.2015

mobil: [...]
e-mail: [...]
<http://www.secarica.ro>